

disputants-חולקים ◇ קודמה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

בכורות-כל פסולי המוקדשים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ובית הלל:	הני מילי - תם, אבל בעל מום כתיב (דברים ט"ו) הטמא והטהור יחדיו יאכלנו, ומה טמא שאינו אוכל בקדשים קלים - אוכל בככור, זר שאוכל בקדשים קלים - אינו דין שיאכל בככור?											לג.
איכא למיפרך: מה לטמא - שכן הותר מכללו בעבודת צבור		ז										לג.
אטו בעבודה קאמר? באכילה קאמרינן, אכילת זר עדיף.	וב"ה:	!										לג.
מתיר אפי' עובדי כוכבים	רבי עקיבא:											לג.
מ"ט דרבי עקיבא?												לג.
כצבי וכאיל - מה צבי ואיל מותר לעובדי כוכבים, אף פסולין - מותר לעובדי כוכבים.	[רבי עקיבא]	!										לג.
ואידך		ז										לג.
תלתא צבי ואיל כתיבי, חד - לכדרבי יצחק ורבי אושעיא, וחד - לכדרבי אלעזר הקפר ואידך - מה צבי ואיל פטורים מן הבכורה ומן המתנות, אף פסולי המוקדשין - פטורין מן הבכורה ומן המתנות.	[ת"ק אליבא דב"ה]	!										לג.
בכור אין מאכילין אותו לנדות, דברי בית שמאי	ת"ר: [בית שמאי:]											לג.
מאכילין אותו לנדות.	בית הלל:											לג.
מ"ט דב"ש?												לג.
דכתיב: (במדבר י"ח) ובשרם יהיה לך כחזה התנופה, מה התם - נדות לא אף הכא - נדות לא.	[ב"ש]	!										לג.
וב"ה		ז										לג.
הני מילי - תם, אבל בעל מום - הטמא והטהור אכלה	[ב"ה]	!										לג.
וב"ש		ז										לג.
ה"מ היכא דאין טומאה - יוצאה עליו מגופו, אבל היכא דטומאה יוצאה עליו מגופו - לא, דאשכחן דפליג רחמנא בין טומאה יוצאה עליו מגופו, לבין שאין טומאה יוצאה עליו מגופו	[ב"ש]	!										לג.
הפסח שבא בטומאה - לא יאכלו ממנו זבים ומצורעין וחיות ונדות ויולדות.	דתנן:											לג.
וב"ה		ז										לג.
התם הוא דגלי רחמנא (במדבר ט') טמא נפש, אבל הכא - טמא סתמא כתיב, לא שנא.	[ב"ה]	!										לג.
אין מרגילין ביום טוב, כיוצא בו אין מרגילין בככור, ולא בפסולי המוקדשין	ת"ר:											לג.
בשלמא יום טוב - דקא טרחא דלא חזי ליה, אלא בכור, מאן תנא?												לג.
בית שמאי היא, דאמר אין מאכילין אותו לנדות.	רב חסדא: [ב"ש]	!										לג.
ולא בפסולי המוקדשין												לג.
מאן תנא?												לג.
רבי אלעזר בר' שמעון היא	רב חסדא:	!										לג.
הוי לפניו שתי חטאות, אחת תמימה ואחת בעלת מום, תמימה - תקרב, בעלת מום - תיפדה. נשחטה בעלת מום, אם עד שלא נזרק דמה של תמימה - מותרת, אם משנזרק דמה של תמימה - אסורה	דתנן: [ת"ק]	!										לג.
אפילו בשר בקדירה, ונזרק דמה של תמימה - אסורה.	ר"א ברבי שמעון:	!										לג.
ורב חסדא, לוקמה כולה כב"ש		ז										לג.
דלמא, עד כאן לא קאמרי ב"ש - אלא בככור קדושתו מרחם, אבל פסולי המוקדשין, דאין קדושתו מרחם - לא.		!										לג.
ולוקמה כולה כר' אלעזר ברבי שמעון		ז										לג:

disputants- חולקים ◇ קודמה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement ? קשיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה- proof
מקרא- key:	

בכורות-כל פסולי המוקדשים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דילמא עד כאן לא קאמר ר' אלעזר בר' שמעון התם, אלא פסולי המוקדשין - דאלימי למיתפס פדיונו, אבל בכור - דלא אלימ למיתפס פדיונו לא.												לבג
ור' אלעזר ברבי שמעון לית ליה כל פסולי המוקדשין נמכרין באיטליז ונשקלין בליטרא? אלמא: דכיון דאיכא רווחא להקדש - שרי לה.												לבג
מה שמשביח בעור פגם בבשר	רב מרי בריה דרב כהנא:											לבג
מפני שנראה כעובד עבודה בקדשים	במערבא משמיה דרבינא:											לבג
גזירה שמא יגדל מהן עדרים עדרים.	רבי יוסי בר אבין:											לבג
בכור שאחזו דם, אפ' מת אין מקיזין לו דם, דברי רבי יהודה	[רבי יהודה]											לבג
יקיז, ובלבד שלא יעשה בו מום, ואם עשה בו מום - הרי זה לא ישחט עליו	חכמים:											לבג
יקיז, אע"פ שהוא עושה בו מום.	רבי שמעון:											לבג
בכור שאחזו דם מקיזין לו את הדם במקום שאין עושים בו מום, ואין מקיזין לו את הדם במקום שעושים בו מום דברי רבי מאיר	ת"ר: [רבי מאיר]											לבג
אף במקום שעושה בו מום, ובלבד שלא ישחט על אותו המום	חכמים:											לבג
אף נשחט על אותו המום	רבי שמעון:											לבג
אפ' מת - אין מקיזין לו את הדם.	רבי יהודה:											לבג
כמהלוקת כאן כך מחלוקת בחבית של תרומה	מתני ליה ר' אלעזר לבריה, ואמרי לה ר' חייא לבריה:											לבג
חבית של תרומה שגולד בה ספק טומאה, ר"א אומר: אם היתה במקום התורפה - יניחנה במקום המוצנע, אם היתה מגולה - יכסנה	דתנן: [ר"א]											לבג
אם היתה מונחת במקום המוצנע - יניחנה במקום התורפה, אם היתה מכוסה - יגלנה	רבי יהושע:											לבג
לא יחדש בה דבר.	רבן גמליאל											לבג
ר"מ - כרבי אלעזר, ורבנן - כרבי יהושע, ור' יהודה - כרבן גמליאל.												לבג
ממאי? דלמא: עד כאן לא קאמר ר"מ הכא - דקא עביד בידיה, אבל התם דגרמא - כרבי יהושע סבירא ליה												לבג
ועד כאן לא קאמר רבי אלעזר התם - אלא שמא יבא אליהו ויטהרנה, אבל הכא דאי שביק ליה מיית - כרבנן סבירא ליה												לבג
ועד כאן לא קאמר רבנן הכא - דאי שביק ליה מיית, אבל התם שמא יבא אליהו ויטהרנה - כר' אלעזר סבירא להן												לבג
ועד כאן לא קאמר ר' יהודה הכא - דקא עביד בידיה, אבל התם דגרמא - כרבי יהושע ס"ל												לבג
וע"כ לא קאמר רבן גמליאל התם - דשמא יבא אליהו ויטהרנה, אבל הכא, דאי שביק ליה מיית - כרבנן ס"ל												לבג
ועוד: הכא בקראי פליגי, והתם בקראי פליגי												לבג
הכל מודים במחמץ אחד מחמץ - שהוא חייב, דכתיב (ויקרא ו') לא תאפה חמץ ולא תעשה במסרס אחר מסרס שהוא חייב דכתיב (ויקרא כ"ב) ומעוך וכתות ונתוק וכרות, אם על כורת חייב, על נותק לא כל	דאמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן:											לבג
לא נחלקו אלא במטיל מום בבעל מום, דר"מ סבר: כל מום לא יהיה בו	[ר"מ]											לבג
(ויקרא כ"ב) תמים יהיה לרצון.	רבנן סברי:											לבג
ורבי מאיר, האי תמים יהיה לרצון מאי עביד ליה?												לבג
מיבעי ליה למעוטי בעל מום מעיקרו	[ר"מ]											לבג
בעל מום מעיקרו - פשיטא דיקלא בעלמא הוא												לבג

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O	statement-מימרא ■ challenge-קושיא- ; question-שאלה- ^ answer-תירוץ- ! proof-ראיה- ■
מקרא-key:	

בכורות-כל פסולי המוקדשים		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אלא למעוטי פסולי המוקדשין לאחר פדיונו, סד"א: הואיל ואסירי בגיזה ועבודה - במומין נמי ליתסרו, קמ"ל.												!	◇	לג:
ורבנן נמי, הכתיב כל מום לא יהיה בן												!		לג:
לגרמא הוא דאתי	[רבנן]											!	◇	לג:
מום לא יהיה בו - אין לי אלא שלא יתן בו מום, מנין שלא יביא דבילה ובצק ויניחנה על האוזן, כדי שיבא כלב ויאכלנה - ת"ל: כל מום, אחד מום - ואחד כל מום.	דתניא:											!	■	לג: